Ta pallel kangembaks ja üle kangembaks Jumalat, et ta veel kõrd te
kalli elavaks filmi ja fuud üles ovas, teda filma pilgutsi teda fuem
uneks üles ärätär. Kui ta õige oo polnud Jumala tõõdelma ja mae
nu olli, nina waeta has tulesid, kerikn pöörmandu pääl põlvile
olli ja pikk, fatte üte käsi kerikn laest maha, nina (tälle) üte nägema
hääl hõikas tälle: „Sane fee käsi oma naise ninna pääle ja ü
„o Saa elawäs!"" sis saap fee filma pilt fündima."

Kaupmees olli ätpääsi unenägia, kui ta fela hella kuuld, et
fee ond osjale töe oledi, et ta kõija, imelikn tähendusega kenda
põlvi een pöörmandat nägi olewat, mida ta usinalt ninna
ohnesto üles võtt ja pllega kalli koolja manu, prooni tege
ma vätas. Selatsen ja wäristen, pool uskmata oledin jääd tema
imelikn kõija koolja ninda pääle ja ütel hinna peraft lõdjeva
funga: „Soa elawas!" eki pia kui ta oma ütlemise olli
lõpetanu — nader koolja volge nägo muutuma, ninna üte
ninna filma-pilgutaja feen tõmbas koolja terasteste kinge,
tunnistuse ja täher, et kõri, oma imelikn üles annet saap
täitmä. Kaupmees ei ei julge fela nõtku ka kängetagi,
kooni koolja pikkamisi jo rasketse kinge tõmmas, filma
ninnate vallale lesk ja foninise wäsit küsis: „Kos ma
ole?" See küsimine olli mehele õige arupamb ninna
magafamb, kõigist täitest, ja ta ütel omma kallimbat kaup
ümbre vaata võtten, talle arupärte fuud anden: „Sa olet nu kallis
oma arupa meke man." Weel lasi ta kõrd filmä vallale
ja küsis, ümbre tõõri vaateden: „hi, ei, kos see kõtus om
kos ma nüüd ole?" Kaupmees püüs oma kallimba kaa
eest edimält perit tõtet waijata, ja ta ütel: „Mie olenne nõ
lemba oman kõtun. Jää rahule, mu kallidene, ja maska veel
reidikest, ja olet kaige!" Waifal näis midagi meelde tule
vat ja ta ütel weidikest öja peraft: „hi, ei, ma ei ole mi
kaige, engetawe. Enne olli ma kuht waija varjete ka
ge. Ma jäi wistist magama, ja ole meeles oja poranu, nüü
ennegi ole ma täweste terve." Seda ütelden ütle temä üles, mes
kunagi terve inemine, naeli veel ümbre tõõri, ninna ta jäi
nüüd arwu, et ta koolu olli olnu, kõstu pantu, kerikohe to
kost ta nüüd, kui uneks, üles om ärätedu. Ta filmä nooksina
võõnu peraft jooksma, ninna ta ütel mehele: „Oh mu armas meel!

Sirä waijadu minu eest enämb fela tõtet, ma olli tõeste koolu,
ja ela nüüd. Mull om veel felgete perhilla meeles, et ma
mitte magama ei jää, kui ma tõllaga teel olli; enge üt
ütlemada fuut fiftmõne rahu muud minu noore ela kohgi,
kõstutas minu ela nimmele õrä." Kaupmees jätusi nüüd ka
kõik felgamada omale naifale õrä, nüüs ta täeste fuue furma
rahuga ärakaalus, teenes teda linna keskohe viima, talle koh
kuuva fõnume toom, ja ta nüüd ütsinda fün fuuren, torren
templin teda rahuru, ja kangeste fumalat pallelma, ninna
pääle hääl hõigam: „Saa elawas," ja ta foamuti ka täeste
elawäs. Kõigist, mida koolgale vindu pääle panda kästi,
ei laifu meel fõrnagi, enge ta olli teda, kui imelikun
fela aija, pääle naife elo tundmise nägi; temä vindu pääst
õrävõtun ja omma rasti taskohe pandnu.

Kui valge fai, tulliva kerikn teendri templeke, ninna neide imetle
lemine ei ole mitte näiksene, kui naa koolgat üleval ollen,
oma meke kõrval faiwad nägiwa. Kaupmees käsk näil nüüd
prowwa rõõi võiva finna tuuwa, et koolja võiva ümbrelt õrä
saar panda. Need faiva ka warsti teoks, ninna prowwa fai,
nägu ennegi, omin võõrin, ja olli võõrnus, et ta veel elada võp.
Kerikn rahemb olli ka õige rahva templeke tulnu, fela kuul
mata imet kaema, et üt koolnu üles om tõusnu. See kõne
lagusi kui kulu tuli, üle terve linna, ninna ümbre-kaudse maa
lajale, ja kõik püüsfera üles tõusnut ilusat kaupmeke prow
wat oma filmaga näta. Mõne päiva peraft käänina nenna
koolo poole tagasi, kon ka jutt, üles tõusmust prowwast jo een
olli, ninna kõik linna rahvas murrusna koudo talli, teda kaema.
Wanal trunal teendril, ker prowwa fuust furma valla ommi
filmiga olli nännü, teda, kui kunagi koolgat nännü mõtte
vad, ninna kerikohe lautfile pandewad. — fell olli nüüd kogoni
rasse fela õrä usku, et ta täeste elap. Et ta nüüd ommi fil
miga nägi, teda täeste elawat, pidi ta ka upkma, mille üle imetel
lemine temä pääd tõid. — Wiimate lätsi ka fee kõne ja jõkkumine
nägu ega ajagi — vanad, ja kaupmees elli nägu ennegi, saga
fatt oma prowwaga edasi. Pool aastat olli fõõ imelikult jõkku
misest möödu länni, ja nüüd tulli kaupmehel pisu mere-reisette,
mis pia terves aastas pidi kuuskima. Räse olli tatt omast